NORAKSTS
Lieta Nr.A42692708
A2070-10/6

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2010.gada 11.martā

Administratīvā rajona tiesa šādā sastāvā:
tiesnese E.Apīne,
piedaloties sūdzības iesniedzējam *B.B.*, pilnvarotajai personai *O.P.*,
atbildētāja pusē pieaicinātās iestādes Rīgas domes Administratīvā komisija – pilnvarotajai pārstāvei *L.S.*,
atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz *B.B.* (personas kods */personas kods/*) sūdzību par Rīgas domes Administratīvās komisijas 2008.gada 15.jūlija lēmuma Nr.D57 22-17 atcelšanu.

Aprakstošā daļa

[1] Rīgas domes Administratīvā komisija 2008.gada 15.jūlijā pieņēmusi lēmumu Nr.D57 22-17 (turpmāk arī – Lēmums) par *B.B.* saukšanu pie administratīvās atbildības par patvaļīgu būvniecību */adrese/* un būves izmantošanu pirms tās nodošanas ekspluatācijā, piemērojot administratīvo sodu Ls 700 saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk arī – LAPK) 152.panta otro un trešo daļu *(lietas 20.lapa)*.

[2] Savā sūdzībā *B.B.* (turpmāk arī – sūdzības iesniedzējs) norāda, ka Lēmumam nepiekrīt un uzskata to par nepamatotu. Iestādes Lēmums ir balstīts uz Rīgas domes Pilsētas attīstības departamenta Rīgas pilsētas būvinspekcijas 2008.gada 13.maija atzinumu Nr.5-17-1-DA-356atz. Taču iestāde nav ņēmusi vērā, ka 2008.gada 12.jūnijā sūdzības iesniedzējs šo administratīvo aktu ir apstrīdējis, iesniedzot sūdzību Rīgas domes Pilsētas attīstības departamentā.

Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 80.panta pirmo daļu iesniegums par administratīvā akta apstrīdēšanu aptur tā darbību no dienas, kad iesniegums saņemts iestādē.

Tā kā Rīgas domes Administratīvā komisija (turpmāk arī – atbildētājs) Lēmumu pamatoja ar apturēto administratīvo aktu, tas ir atceļams *(lietas 5.lapa)*.

[3] Rīgas domes Administratīvā komisija jeb atbildētājs savos 2008.gada 9.oktobra rakstveida paskaidrojumos norāda, ka sūdzības iesniedzēja argumenti nav pamatoti un Lēmums nav atceļams *(lietas 19.lapa)*.

Par sūdzībā norādīto argumentu atbildētājs paskaidro, ka Lēmums pieņemts, pamatojoties uz sastādīto administratīvo pārkāpumu protokolu, nevis būvinspektora atzinumu par nelikumīgu būvi. Kā atzīts Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2007.gada 25.aprīļa sprieduma lietā Nr.SKA-157 9.2.punktā, tad administratīvā pārkāpuma protokols ir pamats turpmākai lietvedībai lietā. Savukārt būvinspektora atzinumam piemīt duāla daba, proti, no vienas puses tas kalpo kā papildus pierādījums administratīvā pārkāpuma lietā, bet no otras puses tas ir

pašvaldības amatpersonas izdots administratīvais akts, kas tā adresāta uzliek tiesisku pienākumu, bet nesatur sankciju administratīvā pārkāpuma izpratnē.

Papildus atbildētājs norāda, ka Rīgas pilsētas būvinspekcijas 2008.gada 13.maija atzinumu Nr.5-17-1-DA-356atz (turpmāk arī – Atzinums) ir atstāts negrozīts ar Rīgas domes Pilsētas attīstības departamenta 2008.gada 1.septembra administratīvo aktu Nr.1-DA-08-3397-ap.

[4] 2010.gada 24.februārī Administratīvā rajona tiesa, piedaloties procesa dalībniekiem, veica pierādījumu pārbaudi uz vietas */adrese/*, kuras laikā fiksēja objekta stāvokli un uzklausīja sūdzības iesniedzēja paskaidrojumus *(lietas 110.-115.lapa).*

[5] Tiesas sēdē sūdzības iesniedzējs prasījumu uzturēja un paskaidroja, ka minētais objekts */adrese/* nav būve, bet gan pārvietojama māja, kura nav saistīta ar zemi un kam nav nepieciešams būvprojekts. Zemes gabalā ir izvietota pārvietojamā māja, kuru var pārvietot, nojaucot terasi un atvienojot komunikācijas. Elektroapgāde šai mājai ir saskaņota noteiktā kārtībā, kas nebūtu iespējams, ja sūdzības iesniedzējam zemes gabalā būtu būve, jo elektroapgādes projektu saskaņo tikai tad, ja ir mājas projekts. Ja elektrība */adrese/* ir saskaņota bez šāda projekta, tas liecina, ka zemes gabalā esošajai mājai projektu nevajag. Ūdensapgādi nav iespējams saskaņot, jo Rīgas pilsētas būvvalde liek tam šķēršļus.

Atbildētāja pārstāve tiesas sēdē prasījumu neatzina par pamatotu, atsaucoties uz tiesai iesniegtajiem administratīvā pārkāpuma lietas materiāliem un rakstveida paskaidrojumiem.

Motīvu daļa

[6] Tiesa, uzklausot procesa dalībnieku paskaidrojumus, nopratinot lieciniekus un pārbaudot lietas materiālus, atzīst, ka sūdzība ir daļēji pamatota un daļēji apmierināma.

[7] Ar Lēmumu sūdzības iesniedzējs saukts pie administratīvās atbildības par LAPK 152.panta otrās daļas pārkāpumu, t.i., „par būves patvaļīgu būvniecību uzliek naudas sodu fiziskajām personām no simt līdz tūkstoš latiem, bet juridiskajām personām – no piecsimt līdz piectūkstoš latiem", un LAPK 152.panta trešās daļas pārkāpumu, t.i., „par būves izmantošanu pirms tās nodošanas ekspluatācijā uzliek naudas sodu fiziskajām personām no piecdesmit līdz tūkstoš latiem, bet juridiskajām personām – no piecdesmit līdz piectūkstoš latiem".

Lietā nav strīda par faktiskiem apstākļiem, tostarp, nav strīda par to, ka sūdzības iesniedzējs izmanto objektu */adrese/* dzīvošanai un ka sūdzības iesniedzējam nav būvatļaujas būvdarbu veikšanai. Sūdzības iesniedzējs uzskata, ka veiktie darbi nav būvniecība un izveidotā konstrukcija nav būve, kam attiecīgi nav nepieciešama arī būvatļauja. Tādējādi lietā ir strīds par to, vai sūdzības iesniedzēja īpašumā esošais objekts */adrese/* ir būve.

[8] Administratīvā pārkāpuma protokolā Nr.22 CB Nr.003590, kas sastādīts 2008.gada 13.maijā (turpmāk arī – Protokols), par pārkāpuma būtību norādīts, ka „Patvaļīgi bez akceptēta būvprojekta un būvatļaujas uzbūvēta un tiek ekspluatēta

vienstāva dzīvojamā ēka, kā arī veikta teritorijas labiekārtošana. Ēkas pamatne izveidota no smilts kārtas, pamati stabveida no dažādiem materiāliem (monolītā dzelzsbetona, saliekamā dzelzsbetona); ēkas sienu konstrukcija – koka karkass, kurš uzbūvēts ap moduļveida treileri; treileris novietots uz stabveida pamatiem. Ēkai uzbūvēta divslīpju koka jumta konstrukcija ar „Ranila" iesegumu, veikta fasādes siltināšana un dekoratīvā apdare. Ēkai piebūvēta terase. Pārkāpta Būvniecības likuma 13.panta pirmā un piektā daļa, 16.panta pirmā daļa" *(lietas 23.lapa).*

Protokolam pievienots Atzinums *(lietas 24.lapa)* un veikta foto fiksācija *(lietas 25.-32.lapa).*

Tiesa atzīst par pamatotu atbildētāja paskaidrojumu, kas attiecināms uz Atzinuma tiesisko dabu, proti, būvinspektora atzinums var būt gan kā pierādījums administratīvā pārkāpuma lietā, gan kā administratīvais akts, kurā saskaņā ar Būvniecības likuma 30.panta otro un trešo daļu būvinspektors dod atzinuma adresātam saistošus norādījumus. Arī izskatāmās lietas materiālos esošais Atzinums ir ar divējādu nozīmi, proti, tas ir kalpojis kā viens no pierādījumiem administratīvā pārkāpuma lietā daļā, kas attiecināma uz faktu fiksāciju, un ir kā administratīvais akts, jo Atzinumā būvinspektors ir noteicis sūdzības iesniedzējam tiesisko pienākumu – nekavējoties pārtraukt objekta patvaļīgu ekspluatāciju. Taču tas apstāklis, ka būvinspektora atzinums kā administratīvais akts ir apstrīdēts vai pārsūdzēts, nemaina to, ka šāds atzinums kā pierādījums, ar tajā ietvertajiem faktiskajiem apstākļiem, ir pievienots administratīvā pārkāpuma lietai.

Tiesas sēdē tiesa kā liecinieku izsauca būvinspektoru *J.P.*, kurš sastādīja Atzinumu. Uzklausot lieciniekа liecību, tiesa secināja, ka tās saturs atbilst Atzinumā konstatētajiem apstākļiem, proti, liecinieks paskaidroja, ka apsekošanas laikā bija redzams, ka tur atrodas treileris, kas vizuāli ir pārveidots par dzīvojamo ēku. Ap treileri ir izbūvēts karkass, tas siltināts, uzlikts jumts, pievilktas komunikācijas. Lai arī treilera korpuss izmantots par pamatu, tas ir padarīts par būvi *(lietas 94.lapa).*

Sūdzības iesniedzējs ir izmantojis arī savas tiesības Atzinuma pārsūdzībai, kā rezultātā Rīgas domes Pilsētas attīstības departaments 2008.gada 1.septembrī izdeva administratīvo aktu Nr.1-DA-08-3397-ap, nolemjot atteikt izdot sūdzības iesniedzējam labvēlīgu administratīvo aktu, ar kuru Atzinums tiktu atcelts *(lietas 34.-42.lapa).* Minētais akts nav noteiktā kārtībā pārsūdzēts un ir stājies spēkā.

Tādējādi tiesai nav pamata izslēgt Atzinumu no pierādījumiem, jo ar liecinieku liecībām, tostarp arī liecinieces – būvinspektores *A.M.* liecību *(lietas 95.lapa),* kam tiesa piešķir ticamību, ir apstiprināti tie faktiskie apstākļi, kuri bijuši par pamatu sūdzības iesniedzēja saukšanai pie administratīvās atbildības.

Tāpat no lietas materiāliem ir redzams, ka faktu konstatācija ir ietverta arī Protokolā, ar kuru sūdzības iesniedzējs ir iepazīstināts un norādījis „protokolam nepiekrītu, došu rakstisku paskaidrojumu" *(lietas 23.lapa).*

Objekta apsekošanu veica arī tiesa, kā rezultātā tika iegūti paskaidrojumi un pierādījumi par objekta fizisko stāvokli un pārvietošanas iespējām.

[9] Vērtējot lietas materiālus, tiesa atzīst par pierādītu patvaļīgās būvniecības veikšanu */adrese/*, sūdzības iesniedzējam izbūvējot žogu, veicot teritorijas labiekārtošanu un komunikāciju (ūdens, kanalizācija, gāze) izbūvi-pieslēgšanu, kam saskaņā ar Ministru kabineta 1997.gada 1.aprīļa noteikumu Nr.112 „Vispārējie būvnoteikumi" 58.punktu, proti, „būvprojektu izstrādā jaunbūvēm (no jauna

būvējamām būvēm atbilstoši būvprojektam) un esošo būvju vai to daļu renovācijai, rekonstrukcijai, restaurācijai un nojaukšanai, kā arī inženierkomunikācijām, ceļiem un tiltiem, teritoriju labiekārtošanai (ceļu un laukumu, celiņu, ietvju, mazo arhitektūras formu un skulptūru, apgaismes iekārtu, vizuālās informācijas un labiekārtošanas elementu ierīkošanai atbilstoši būvprojektam), apzaļumošanai, rekultivācijai, meliorācijai, kā arī jebkuriem būvdarbiem būvēs un teritorijās, kas ir valsts aizsargājamie kultūras pieminekļi un to aizsardzības zonā esošas būves vai ainavas elementi", ir nepieciešams būvprojekts un būvatļauja.

Teritorijas labiekārtošana un komunikāciju esamība ir fiksēta fotogrāfijās *(lietas 25.-27., 29.-30., 32., 87.lapa)* un minēto nenoliedz arī sūdzības iesniedzējs. Tai pat laikā būvatļauju sūdzības iesniedzējs ir saņēmis tikai elektroapgādei *(lietas 119.-121.lapa).* Lai arī minētās būvatļaujas saturā norādīts, ka ar to tiek piešķirtas tiesības veikt darbus – dzīvojamās mājas elektroapgāde – tiesa neatzīst par pamatotu sūdzības iesniedzēja viedokli, ka būvatļaujas izsniegšana elektroapgādei liecina, ka šim objektam – dzīvojamai mājai – nevajag būvprojektu un būvatļauju. Minētais nav apstiprināts arī ar tiesību normām, jo tiesa tajās neatrod aizliegumu ierīkot elektroapgādi zemes gabalā, ja tajā nav dzīvojamās ēkas (ar vai bez būvprojekta izvietotas).

Zemes gabalā */adrese/* visā zemes gabalā ir izvietota arī ūdensapgādes – kanalizācijas sistēma, kas pieslēgta maģistrālajiem cauruļvadiem *A.M.*as pusē *(lietas 122.lapa, lietas 115.lapa, 7.attēls)*. Sūdzības iesniedzēja paskaidrojumi par būvprojekta saskaņošanas un būvatļaujas izsniegšanas kavēšanu no Rīgas pilsētas būvvaldes puses, nav atzīstama par attaisnojumu pārkāpuma izdarīšanā, jo būvniecība, kurai nepieciešama būvatļauja, nav veicama pirms tās saņemšanas. Ja sūdzības iesniedzējam tiek likti šķēršļi būvatļaujas saņemšanai, tad tie vispirms tiesiskā ceļā ir novēršami un tikai tad uzsākama būvniecība. Veicot ūdensapgādes komunikāciju būvniecību bez būvatļaujas, sūdzības iesniedzējs apzināti ir izdarījis pārkāpumu, par ko ir saucams pie administratīvās atbildības.

Tādējādi secināms, ka pat tajā gadījumā, ja tiesa atzītu, ka sūdzības iesniedzēja zemes gabalā esošais objekts, ko sūdzības iesniedzējs apzīmē kā treileri, autotreileri un pārvietojamo māju, nav uzskatāma par būvi, sūdzības iesniedzējs ir saucams pie administratīvās atbildības par patvaļīgo būvniecību saskaņā ar LAPK 152.panta otro daļu.

[10] Vērtējot pierādījumus, kas attiecināmi uz objektu */adrese/*, tiesa secina, ka to kopums pierāda tādas būves esamību zemes gabalā */adrese/*, kam nepieciešams būvprojekts un būvatļauja.

Būvniecības likuma 1.panta 3.punkts noteic, ka būve ir būvniecības procesā radies ar zemi saistīts veidojums, kam ir noteikta funkcija.

Lietā nav strīda par to, ka objektam ir noteikta funkcija, jo to sūdzības iesniedzējs ar ģimeni izmanto dzīvošanai, proti, kā dzīvojamās telpas, dzīvojamo māju. Minēto pierāda arī lietas materiālos esošā foto fiksācija, kurā redzamas objekta iekštelpas – virtuve, kamīns, kā arī daļa no atpūtas telpas *(lietas 78.-79.lapa).*

Tāpat tiesai nav šaubu, ka objekts jeb dzīvojamā ēka radusies būvniecības procesā, jo kā fiksēts Protokolā, Atzinumā un noskaidrots lietas izskatīšanā, tad sākotnēji sūdzības iesniedzējs ir nogādājis nekustamajā īpašumā */adrese/* pārvietojamo māju *(lietas 105.-106.lapa)*, kuru stabili nostiprinājis uz betona klučiem un domkratiem, lai pēcāk veiktu pārveidošanas darbus, padarot dzīvojamo māju

estētiskāku. Tā pārveides darbu rezultātā pārvietojamās mājas sienas ir apdarinātas ar brusām, starp kurām izvietots siltinošais materiāls, virs kura uzklāts dekoratīvais apmetums, ēkai izveidots divslīpu jumts un piebūvēta terase, kas stiprināta pie dzīvojamās ēkas korpusa un tāpat tiek balstīta ar betona kluču *palīdzību (lietas 106.-109., 115.lapa, 124.-125.lapa).*

Minētie darbi tiesas ieskatā ir atzīstami par būvdarbiem, jo primāri ir saistīti ar būvniecību un būvniecības materiālu savienošanu, tādējādi izmainot un paplašinot pirms tam esošās pārvietojamās mājas ārējo apjomu, kā arī pievienojot tai terasi.

Sūdzības iesniedzēja pilnvarotā pārstāve tiesas sēdē norādīja, ka objekts jeb dzīvojamā māja nav saistīta ar zemi, jo pamati nav iedziļināti gruntī, ko apstiprināja arī sūdzības iesniedzējs. Tomēr vienlaikus sūdzības iesniedzējs paskaidroja, ka objekta pārvietošanai ir nepieciešams atvienot terasi, jumtu, kā arī inženierkomunikācijas.

Minētais tiesas ieskatā ir pietiekami, lai atzītu, ka objekts */adrese/* ir būve, kas saistīta ar zemi, jo, pirmkārt, dzīvojamā māja protams ir saistīta ar zemi, jo tā, lai arī novietota uz betona klučiem, atrodas uz zemes virsmas. Tikai tas apstāklis, ka šie betona kluči nav iedziļināti gruntī kā monolīta konstrukcija *(lietas 28., 31.lapa),* nevar kalpot par pamatu secinājumam, ka objekts nav saistīts ar zemi. Otrkārt, tiesa vērtē lietas materiālus to kopsakarā un nesaskata pamatu vērtējumu balstīt tikai uz to, cik stipra ir betona kluču sasaiste ar zemi zem objekta. Savukārt, vērtējot to, vai šis objekts, ko sūdzības iesniedzējs dēvē par pārvietojamo māju, ir pārvietojams, proti, stacionārs, atbilde ir apstiprinoša. Pats sūdzības iesniedzējs ir norādījis, ka pārvietojamās mājas pārvietošanai ir nepieciešami tādi darbi kā terases atvienošana, jumta noņemšana un tamlīdzīgi. Tātad pārbūves darbu rezultātā sūdzības iesniedzējs no pārvietojamās mājas ir izveidojis būvi, kas stacionāri ir saistīta ar zemi un ir pārvietojama tikai pēc izjaukšanas.

Lai arī zem dzīvojamās ēkas ir redzami riteņi, tiesa apšauba to funkcionalitāti, jo ap tiem ir veikti siltināšanas darbi, kā rezultātā tie ir iestiprināti siltumizolācijas materiālā, ar ko objekts siltināts no apakšas *(lietas 81.lapa, 115.lapa, 17.-22.attēls).* Pie tam, pārbūves darbu rezultātā, jo īpaši – piebūvējot terasi, ir mainījies gan pārvietojamās mājas ārējais veidols, gan arī tās atbalsta punkti. Līdz ar to, ja objektu neizjauc, to nav iespējams pārvietot.

Objekta saistību ar zemi apliecina arī tam pievienotās komunikācijas – ūdens, kanalizācija, elektroapgāde. Lai arī sūdzības iesniedzējs norāda, ka tās ir iespējams atvienot un objekts ar to būs pārvietojams, komunikācijas ir pievienotas objektam kā jebkurai citai būvei, proti, ir cieši savienotas un saistītas ar to *(lietas 31., 79.lapa, 115.lapa, 7.,8.,9.,13. un 25.attēli).*

Tādējādi tiesa secina, ka objekts */adrese/* ir būve, kam ir nepieciešama būvatļauja, bet sūdzības iesniedzēja viedoklis par pretējo nav pamatots. Tas būtu pamatots tikai gadījumā, ja sūdzības iesniedzējs zemes gabalā būtu atstājis pārvietojamo māju, neveicot būvdarbus un nepārveidojot tās ārējo veidolu, kā arī neizbūvējot komunikācijas, tādējādi radot stacionāru piesaisti zemei.

Līdz ar to sūdzības iesniedzēja saukšana pie administratīvās atbildības par LAPK 152.panta otrās daļas pārkāpumu ir pamatota.

[11] Tiesa atzīst par nepamatotu sūdzības iesniedzēja saukšanu pie administratīvās atbildības saskaņā ar LAPK 152.panta trešo daļu, t.i., par būves izmantošanu pirms tās nodošanas ekspluatācijā. Tā kā būve, kura uzbūvēta patvaļīgi (bez būvprojekta un būvatļaujas), nav nododama ekspluatācijā, tad attiecīgi ir

piemērojama tikai LAPK 152.panta otrās daļas sankcija, kas izslēdz LAPK 152.panta trešās daļas sankcijas piemērošanu.

Administratīvā rajona tiesa pie šādiem apstākļiem nekonstatē LAPK 152.panta trešās daļas pārkāpumu un Lēmums par sūdzības iesniedzēja saukšanu pie administratīvās atbildības šajā daļā ir nepamatots.

[12] Vērtējot lietas materiālus kopsakarā ar tiesas izdarītajiem secinājumiem, Administratīvā rajona tiesa uzskata, ka sūdzības iesniedzējs pamatoti ir saukts pie administratīvās atbildības par patvaļīgo būvniecību, tomēr vienlaikus tiesa norāda, ka nav saskatāms pamats sūdzības iesniedzējam piemērotā naudas soda apmēram.

Par prettiesisku tiesa atzīst Lēmumā ietverto atbildētāja secinājumu, ka „nosakot soda apmēru ir pamats balstīties uz valstī pieņemtajiem vidējiem kapitālās būvniecības izmaksu apmēriem, kas sastāda aptuveni 500-900 latu par 1 kvadrātmetru" *(lietas 15.lapa)*. Šāds secinājums neatbilst LAPK 22.pantā ietvertajam soda mērķim un tam, ka sods samērojams ar pārkāpumu attiecīgajā pantā ietvertās sankcijas ietvaros. Administratīvā soda apmēru personai nosaka, vadoties no pārkāpuma smaguma, atbildību pastiprinošo vai mīkstinošo apstākļu esamības vai neesamības, kā arī cietiem LAPK 32.pantā ietvertajiem kritērijiem, taču ne pēc valstī pastāvošajām tirgus cenām būvniecībā vai kādā citā nozarē, piemēram, auto tirdzniecībā lietās par pārkāpumiem ceļu satiksmē.

Tiesa lietā nekonstatē atbildību mīkstinošus vai pastiprinošus apstākļus, taču, ņemot vērā to, ka naudas sods Ls 700 sūdzības iesniedzējam piemērots par diviem pārkāpumiem saskaņā ar LAPK 152.panta otro un LAPK 152.panta trešo daļu, bet saukšanu pie atbildība saskaņā ar LAPK 152.panta trešo daļu tiesa neatzīst par pamatotu, tad šāds soda apmērs ir pārvērtējams, nosakot to LAPK 152.panta otrās daļas sankcijas ietvaros.

Administratīvās rajona tiesas ieskatā, vadoties no lietas apstākļiem, sūdzības iesniedzējam ir grozāms soda naudas apmērs, nosakot to Ls 500. Minētais soda apmērs atbilst pārkāpuma smagumam un apjomam, tā izdarītāja attieksmei pret pārkāpumu, kā arī izskatāmajā administratīvajā lietā tas ir samērīgs ar izdarīto pārkāpumu un attiecībā pret sūdzības iesniedzēju atbilstošs arī LAPK 22.pantā norādītā administratīvā soda mērķa sasniegšanai.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 246. – 251., Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 286.panta pirmās daļas 3.punktu, 5.punktu, 289. – 291.pantu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda:

atcelt Rīgas domes Administratīvās komisijas 2008.gada 15.jūlija lēmumu Nr.D57 22-17 daļā par *B.B.* (personas kods */personas kods/*) saukšanu pie administratīvās atbildības saskaņā ar LAPK 152.panta trešo daļu un šajā daļā izbeigt administratīvā pārkāpuma lietvedību;

noraidīt *B.B.* (personas kods */personas kods/*) sūdzību par Rīgas domes Administratīvās komisijas 2008.gada 15.jūlija lēmuma Nr.D57 22-17 atcelšanu daļā par saukšanu pie administratīvās atbildības saskaņā ar LAPK 152.panta otro daļu;

grozīt *B.B.* (personas kods */personas kods/*) piemēroto administratīvā soda apmēru un noteikt naudas sodu Ls 500 (pieci simti latu), pamatojoties uz LAPK 152.panta otro daļu.

Spriedumu var pārsūdzēt apelācijas kārtībā Administratīvajā apgabaltiesā, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā divdesmit dienu laikā no sprieduma sastādīšanas dienas.

Tiesnese /paraksts/ E.Apīne

NORAKSTS PAREIZS
Administratīvā rajona tiesas
tiesnese _____E.Apīne
Rīgā, 2010.gada 11.martā